

Елена Павлова

Призрачен следобед

Най-обикновена квартална градинка на две крачки от натоварен булевард. Рехава стена от избуяли храсти я отделя от тротоара. Отзад терасата свършва под терасите на пететажен стар блок. Сляпата стена на поликлиника е третата страна на триъгълника. На върха му пък има денонощно магазинче с кафене и тотопункт, от онези бели и кубични кутии с футуристични обли дъги от синя пластмаса. Две алеи се пресичат под ъгъл в градинката. По протежение на едната, която води покрай блока, има дървета. От двете страни на другата са подредени пейки – пет откъм булеварда, отсреща са три, но пък има люлка с две седалки, жълта и червена. На стената на поликлиниката пейките също са две, но по-модерни, с безсмислен навес от метални пръчки отгоре. До тях, в избуялите храсти е сложен и забравен жълт фургон, целият зографисан с графити. Тревата покрай алеите е неотдавна окосена, но слънцето вече я е препекло и мирише само на прах. Най-обикновена квартална градинка.

Към пет и нещо следобед идват две бабички. Винаги сядат на пейката до люлката. Приказват тихо, скромно стиснали длани между коленете си. Понякога едната носи мрежичка с кисело мляко, но по-често ръцете и на двете са празни. Тръгват си след десетина минути, щастливи, че са откраднали малко покой от следобеда. После се появява старецът. Не е много възрастен – може би към петдесет и пет, но изглежда направо древен. Спукани капиляри са начертали цяла карта на носа и бузите му. Носи сламена шапка с вдлъбната горница. Поспира край втората пейка откъм булеварда, оглежда я подозрително, сяда на третата, шава нетърпеливо, сякаш чака някого и набързо си отива, така и недочакал.

Към шест и нещо е ред на майката с детето. Тя е възслаба, с увиснала на клечки, боядисана в неестествено черно коса. Хлапето е на може би четири години. Тя също сяда на третата пейка, а то с истинска инженерна страст се захваща с люлката. Не се качва на седалките, само ги люлее напред-назад, а те ужасно скърцат. Засилва ги, отстъпва, отново ги изтиква назад... Отвреме на време отива до майка си, сякаш да провери дали не е изчезнала междуременно. Накрая тя се отегчава и си тръгват.

Към седем откъм поликлиниката се задава цяла процесия – майка с две малки деца, младеж и пълничък мъж с дълга коса, хваната на хлабава опашка на тила му. Минават през градинката, спират на кафето, купуват си нещо и се връщат обратно. Никога не се задържат в градинката...

Към осем, щом започне да притъмнява, идва ред на тийнейджърите.

Двама с торбести панталони заемат стратегическа позиция на модерните пейки до фургона. Петнадесетина минути по-късно идват момиче и момче, момчето е с черни кожени панталони и тениска на „Сюисайдъл тенденсис“, а момичето – със зелена коса. Настаняват се на пейката и в прикритието на здрача пушат цигари и слушат музика – тихо, сякаш не искат да им се обръща излишно внимание.

Пристига нощната смяна на магазина. Продавачката шумно се оплаква от „малките наркоманчета“, които преди малко минали като хурии през кафенето и я изплашили едва ли не до смърт. Греша, разбира се, но не съм аз човекът, който ще ѝ го каже.

Накрая идва и той. Износените му черни кубинки стържат по асфалта на алеята. Панталоните му са от черен промазан плат. Стратегически е облякъл мърляво черно поло с дълги ръкави, навити малко до под лактите. Подстрижката му е по войнишки къса, лицето – изпито и изсъхнало, по бузите му е набола три-четиридневна остра четина. Очите му са лешниковокафеви, блестят трескаво и бледата още светлина на уличните лампи се отразява в тях като миниатюрен пожар. Той спира край магазина, заяпва се във витрината. Продавачката съзнателно не го забелязва, а бабанката нощна смяна демонстративно си намира работа по-близо до вратата. Онзи се поколебава, отминава ги и се потътря по алеята край блока. Завива в храстите, заобикаля край фургона и излиза при тийнейджърите. Навежда се, говори тихо с тях, ръкомаха, но и те не го забелязват. Накрая им обръща гръб, тръгва по другата алея и спира пред втората пейка.

– В казарма съм – казва безизразно. – Трябват ми още петдесет стотинки за билет...

Аз лежа на тази пейка. Синият брезентов сак ми убива под бузата, но нямам сили дори да се преместя. Гаденето приижда на вълни, киселина се надига в гърлото ми и градинката се върти наоколо – бавно, зловещо, болезнено. Просто вирус, е казала лекарката в поликлиниката, местен летен грип, който съм прихванал. Нищо фатално. Минава за ден-два. Но от това не ми става по-добре, напротив – само ми се приисква да умра веднага, а не да се мъча в агония с дни. Времето се точи безумно бавно. Чакам влак, предстои ми кошмарно пътуване към дома... Нямам сили дори да се запитам как ще го издържа – или как ще занеса до гарата сякаш пълния с олово багаж.

– Не ти искам левче... – проточва онзи.

Мога да го съжаля, нищо по-лесно. Но просто нямам пари. Последните си стотинки съм дал за кутийката портокалов сок, сега захвърлена

празна до пейката.

– Просто нямам – промърморвам едва-едва.

– А огънче?

– В сака, в джоба – като по чудо, става ми малко по-добре. Въртележката на градинката спира. Направо ми се чува глас на панаирджия, който приканва публиката за следващия тур, но засега имам минута-две покой... Понадигам се.

Онзи се навежда, рови в джоба, намира запалка. И цигари. Взима си без да пита. Ръцете му неудържимо треперят, докато запалва. Присяда до мен.

– Кво ти е? – пита.

Махвам слабо с ръка и успявам да спусна крака на земята. Поне за малко пристъпът е отминал. Благодарен съм на боговете за този миг отдиш. И аз си взимам цигара.

– Как тъй нямаш пари? – пита и се озърта.

– Свърших ги – свивам полека рамене. – Наистина нямам.

Той бърка в джоба си със свободната си ръка.

– Лъжеш! – казва. И ми забива нож в гърба.

Никой не ни забелязва, докато той ме обляга на рамото си и после ми полага пак да легна. Кръвта ми изтича и се събира на черна в здрача локва под пейката. Но поне вече не ми се гади и градинката не се върти.

Той преравя сака, открива портфейла, трепери целият... Но наистина няма пари!

– Гадняр! – изсъсква и става. Затичва се, провира се през храстите, излиза на булеварда, камионът го помита. Свирят спирачки.

Тогава: Следобедът свършва и преминава във вечер. Седя на пейката – полупрозрачен – и с любопитство проследявам тълпата зяпачи, която се събира. Полупрозрачен, той замаян се надига и безцелно се запътва нанякъде. Близо до тротоара се търкаля едната му кубинка, все още със стъпалото в нея. Точно върху бялата пунктирана линия се е търкулнала кутията му с цигари. Дори не е смачкана. Идва полиция, шофьорът шумно се тухка как не го е забелязал. Някой открива, че ръцете на жертвата са нашарени с дупки. Друг забелязва мен на пейката. Ченгетата описват случая... очевидно е, трупът ми е още топъл. Две линейки ни отнасят – мен и него – към моргата. Когато всичко свършва, ставам да се поразходя.

Сега: Едни и същи реплики са се повторили. Той е паднал на булеварда и се е извивал в ужасна агония. Надига се замаян, безцелно се потътря нанякъде. Изгаря в наркотичен глад. Обикаля, плаче, крещи

безпомощно. След малко ставам и аз да се поразтърча. Не съм дочакал своя влак, но пък и сега нямам нужда от нищо. Едва утре в пет ще трябва да се върна на пейката. Ще го срещам, докато обикалям града – и ще му се смея в лицето. Аз съм свободен и добре, и само всеки призрак следобед съм обречен да изживявам грипа си отново – за по няколко часа все пак. А неговата абстиненция е вечна.

КРАЙ

© 2002 Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/212>]